

« Азийска Сарматия, а въ средна и южна Европа; па за древните Хуниски жилища знаели сѫ токо това, което сѫ научили отъ постари писатели.»

На това Г. Дриновово критикуване или опровержение ние ще отговоримъ просто, че, само отъ то що тий писатели писали все въ 6-ый векъ, споредъ какъто сѫ научили отъ постари писатели, не произходи никаква логическа нужда да заключимъ, какъто произволно прави негова милость, че тѣхнити речени свидѣтелства не мать никаквѣ цѣнѣ; напротивъ, понеже, споредъ какъто самъ г-нъ Дриновъ исповѣдува, тий не сѫ гы писали отъ умѣть си, а сѫ гы засели и представили намъ отъ постари писатели, то ще каже че тия тѣхни свидѣтелства ще имать непремѣнно толкова силѣ и цѣнѣ, колкото сѫ имали и тие постари писатели, които по злаощастіе изгубени не сѫ дошли до насъ. Такъва на пр. сѫ били, между други, исторіти на Декспира, Евнація, Петра патрикія, Приска, Олумпіодора, и пр. Да пытамъ г-нъ Дринова, кога той бы писалъ нещо по свидѣтелството устно или писменно на другыго, да ли ще ни каже че неговото такова писаніе нема никаквѣ цѣнѣ? Не, въистинѣ, защо така той бы отрекъ самъ себе си и истицолюбіето си; а притомъ онъ бы отрекъ и всичкитѣ исторіи, които е на преданіето устно или писменно основана.

Но, възражава ся пакъ г-нъ Дриновъ, тие писатели това което сѫ научили « отъ постари писатели, преправили сѫ го и убъркали съ баснословны мудрования. Тъй Иорнандъ разсказва, че Уннитѣ произишли и се появили на свѣтъ отъ совокупленіето на жены Готски чародѣйки съ иѣкои си нечисти духове; а Прокопий чулъ че повече отъ 1000 г. прѣди него въ Аз. Сарматия живѣли Кимерийци, и мѣдрува че тѣзи Кимерийци сѫ били Хунинитѣ. Прокопий не е зналъ че Кимерийцитѣ оште прѣди 600 год. до р. Хр. сѫ били изгонеани отъ тамъ, но чудно е зашто г. Крѣстьовичъ, като го знае това добрѣ, дава такава важность на Прокопиевото явио баснословие.» Ни ся очудвамъ наистинѣ за г-нъ Дринововото туха не само безосновно, а даже и безсъвѣ-